

STICHTING MANNA-HULPZENDING

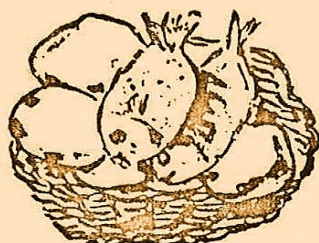
“GEEFT GIJ HUN TE ETEN”, MATTH. 14:16

Jaargang 43, nr. 4

juli, aug., sept. 2025

Rosenstrasse 16
D-49824 RINGE

KvK nr. 70319855
RSIN 858259114

E-mail: info@manna-hulpzending.com

Website: manna-hulpzending.com

Bank: NL06 RABO 0326 0059 86

Want ik schaam mij het Evangelie niet, want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek.

Romeinen 1:16

Lieve zusters en broeders,

De blijde boodschap, het Evangelie van Jezus Christus, is en blijft de beste boodschap, die we mogen bezitten, maar die we vooral ook mogen doorgeven aan alle mensen in deze wereld.

Er bestaat geen beter Evangelie. Alle wijsheden en leringen, die de mensen zelf hebben uitgedacht en overgeleverd, vallen in het niet bij dit Evangelie van Jezus.

Daarom hoeven wij ons niet te schamen als we met deze boodschap de wereld intrekken. Alles, dat de mensheid nodig heeft, vinden we in dit Evangelie. Het is de volle waarheid, waarop we heel ons leven kunnen vertrouwen.

In de vakantie heb ik nog eens een gedeelte uit het boek: “De ondergrondse kerk”, geschreven door ds. Richard Wurmbrand, gelezen.

De ondergrondse kerk weet maar al te goed hoe kostbaar het Evangelie van Jezus Christus is. Vele christenen werden en worden door hun overheid gemarteld, in sobere gevangenissen opgesloten, vergiftigd en gedood.

Toch ging en gaat het getuigenis van dit Evangelie, ondanks alle tegenstand, nog steeds verder door de hele wereld. Prijst God!

Tot op heden heeft het ons in het vrije Westen amper iets gekost. Maar wat zouden wij doen, als het ons wordt verboden om met christenen samen te komen, te zingen en te bidden? Wat hebben wij er dan voor over? Gaan we dan ook door, ondanks tegenstand en onbegrip?

Als wij ons nu al schamen om ronduit voor Jezus uit te komen en onze mond gesloten houden om niet al te veel op te vallen in onze maatschappij, zullen we het later nooit redden.

Als wij ervan overtuigd zijn, dat het Evangelie van Jezus werkelijk een kracht Gods is voor het behoud van onze medemens, zullen wij het van de daken moeten prediken en elke mogelijkheid moeten aangrijpen en benutten om over Jezus te spreken.

We zullen het niet erg vinden, als mensen ons negeren en vermijden, zodat we alleen komen te staan. We zullen nu reeds de kosten moeten berekenen. Wat is het ons waard?

Ik ben ervan overtuigd, dat wanneer wij ons nu niet schamen, we straks ook de vrijmoedigheid zullen hebben, om pal achter Jezus te staan.

Het is fijn om een gemeente te hebben, waarin we met elkaar optrekken. Gezellig met elkaar praten onder het genot van een kopje koffie.

Mijn lieve zuster en broeder, ik hoop dat we dat nog lang kunnen blijven doen, eer de Gestapo aan de deur komt, om ons te schiften. Dan zal blijken, wie de echte kinderen Gods zijn. wdv

FOTO'S VAN BR. JENÒ UIT ROEMENIË

Dit zijn nog enkele foto's van de truitjes en van de kleding, die we kregen van campinggasten.

VERJAARDAG JANNEKE

Hartelijk dank voor al uw felicitaties vóór en op mijn 72^e verjaardag, 3 juli 2025. Kwam u op bezoek, stuurde u een kaart of een telefoontje; hartelijk dank daarvoor.

We hebben deze dag gevierd met onze kinderen en kleinkinderen en ook onze naaste burens.

SAMENKOMST IN HOLLANDSCHEVELD

Op zondag 17 augustus zijn we weer in de samenkomst van de Evangelische Gemeente in het Anker in Hollandscheveld.

We verheugen ons altijd op de zangdienst in deze Gemeente. Er wordt altijd blij gezongen, en dat werkt natuurlijk aanstekelijk. Ik verzorgde de prediking op deze morgen en beiden zingen we enkele liederen met de gitaar en de ukelele.

We gaan naar huis met een afgeladen, volle auto met allerhande kleding en speelgoed, dat allemaal naar Hongarije en Roemenië gaat. We danken jullie daar hartelijk voor, namens de mensen daar. Glorie voor de Naam van Jezus!

Op de valreep halen we nog een aantal zakken met kleding uit Emmen, omdat er nog wat ruimte in de aanhanger is.

HONGARIJE VAN 19 SEPT. – 5 OKTOBER

Wij gaan voor de eerste keer met de trein naar Hongarije. Een reisbureau heeft alles voor ons voorbereid. Op 19 september vertrekken we om 07.18 uur vanuit Neuenhaus. Onze zoon brengt ons naar het station.

We moeten op dit traject vijf keer overstappen. De eerste overstap is in Bad Bentheim in de trein naar Hannover die al 20 minuten te laat is. Godzijdank, de trein naar Nürnberg is ook 20 minuten te laat, dus deze overstap is gelukt.

De trein voor Wenen is helaas weggereden. We moeten een uur wachten. Dat is nog niet het ergste, maar onze gereserveerde zitplaatsen zijn nu ook niet meer opvraagbaar.

Maar God stuurt ons zijn engelen, die ook dienende geesten zijn. We krijgen hulp van een jonge man. Hij zorgt, dat we een plaats krijgen in de eerste klas, waarvoor we hem heel dankbaar zijn. Dank U Jezus!

Dan komt de overstap van Wenen naar Boedapest. We horen, dat het eindstation in Keleti nu helaas niet bereikbaar is, vanwege een verbouwing. We komen in plaats van Keleti nu in Kelenföld aan, ook weer een half uur te laat. Wat nu te doen?

Janneke heeft het hotel geschreven, dat we er niet vóór 11 uur zullen zijn. Geen probleem! Ze zijn de hele nacht geopend. We overleggen of we een taxi zullen nemen.

Maar dan is er weer een engel, die ons wijst op de ondergrondse, de Metro. Die stopt, na negen stops precies in Keleti, vlakbij het hotel.

Ik zit niet graag in een metro. Ik heb totaal niets met die snelheidsduivels onder de grond, maar ik zet me er deze keer toch maar overheen.

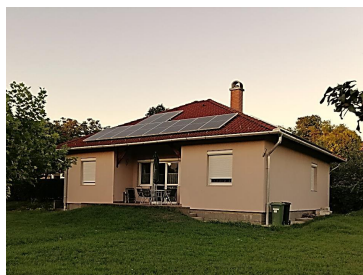
We hebben elk een zeer volle en zware "Einkaufswagen" bij ons. Janneke de kleding, ik de versterker. Mijn laptop, de Bijbel en de liederenmap en mijn toiletpullen, in een zware rugzak. We gebruiken zo veel mogelijk de liften en de roltrappen, dat gaat gemakkelijker.

Totdat we uit de metro stappen en het hotel zoeken. Een engel kijkt voor ons op zijn telefoon en wijst ons de weg. Bovendien neemt hij eerst Janneke's wagen en dan de mijne en brengt ze via de trap naar boven. We zijn precies om half twaalf in het hotel. We chequen in en gaan maar direct slapen.

's Morgens ontbijten we en daarna gaan we, nu in omgekeerde volgorde, van Keleti weer naar Kelenföld. Daar vervoegen we ons dan eerst bij de informatie van de treinen, om onze terugreis veilig te stellen.

Na 2 informatiebureaus, waar ze Duits noch Engels spreken, komen we bij de goede. Hij zegt: Het probleem wordt opgelost, want volgende week gaat het station Keleti weer open. We vragen hem nog naar de trein naar Martonvásár en zoeken die op. We stappen in en in Martonvásár wachten we 6 kwartier.

De bus naar Tordas gaat wel geregeld.

Nu, om half drie, zitten we in het vakantiehuis van de voorganger. Ze willen ons als dank een fijne vakantie bezorgen.

Zijn vrouw heeft de koelkast gevuld en brood, boter, melk en vleeswaren voor ons gekocht. We worden hier echt in de watten gelegd. Ze doen alles voor ons, heel lief. We weten niet wat ons hier overkomt.

Zondag, 21 september, dienen wij hier in de Gemeente met onze liederen en het Woord van God en Kornel zal ons vertalen. Wij hebben al het nodige, op zijn verzoek, enkele dagen geleden al naar hem toegestuurd.

We hebben op deze zondag in deze kerk samen een fijne samenkomst.

We zingen samen de Hongaarse lofliederen die wij hebben opgegeven en ik spreek over de bloedvloeiende vrouw, die de "kwastjes" van Jezus' kleeft aanraakt en gezond wordt.

Janneke heeft zo'n kwastje gemaakt en we hebben een "taliet" bij ons, waar ook deze kwastjes aanhangen.

Ik demonstreer hoe een Jood deze taliet gebruikt, wanneer hij bidt.

De gemeente zingt aan het eind van de samenkomst voor ons een zegenlied. Erg mooi!

We hebben ook kennis gemaakt met 2 van de 3 gezinnen, die geregeld een voedselpakket van

Stichting Manna ontvangen. Eén dezer dagen bezoeken we hen.

Na de samenkomst zijn we uitgenodigd voor de lunch bij het voorgangersgezin. We zijn blij, dat ook Janos en Zita Balog met hun kinderen uit Oekraïne ook in de samenkomst zijn en zij worden eveneens uitgenodigd.

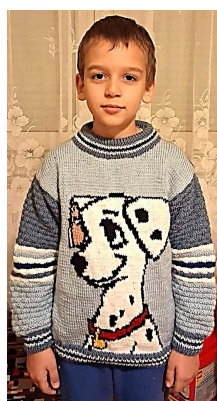
Na de lunch hebben we even een korte rustpauze en daarna gaan we met z'n allen naar de kerk om de aanhanger en de auto te lossen, als Bertus en Thea er zijn.

Zij komen om kwart over vijf met de stampvolle aanhanger aan. Die moet gelijk gelost worden. Er zit ook nog een koffer met onze kleding bij.

Voor het diner zijn Bertus en Thea en ook wij uitgenodigd bij één van de oudsten in Gyúró.

Hun zoontje krijgt ook nog een nieuw gebreid, prachtig truitje. We horen later, dat hij daar enorm blij mee is en wil hem dan ook steeds dragen.

Op de bovenste foto zit links dochter Nora. Zij zal ons ook vertellen bij onze bezoeken aan de gezinnen die geregeld een voedselpakket krijgen.

De vrouw van de oudste heeft voor ons heerlijk gekookt en we werden met de auto ook weer thuis gebracht.

Na de maaltijd zijn Bertus en Thea met ons meegegaan en hebben hier geslapen. De volgende dag, na het ontbijt zijn ze weer vertrokken, richting huis

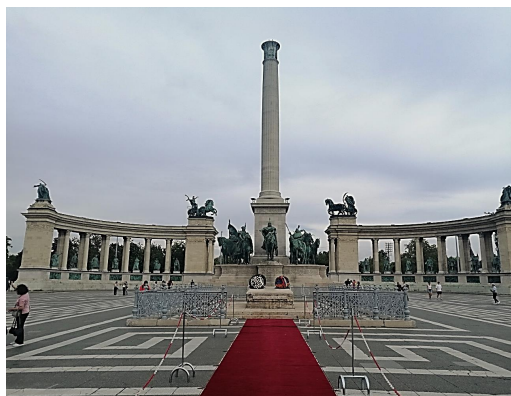
We zijn hen dankbaar, voor alles, dat zij hebben gedaan. Zij hebben de meeste kleding opgehaald, opgeslagen in hun kelder en later weer ingeladen in hun aanhanger. Daarna gereden naar Hongarije met onderweg allerlei vertragingen door het vele werk aan de weg.

Maandag 22 september zijn we weer alleen in het vakantieverblijf en gaan inkopen doen bij de plaatselijke groenteboer en supermarkt voor de komende tijd. Het is hier snikheet, 30 °.

We krijgen een berichtje, dat Bertus en Thea veilig in Praag zijn aangekomen en daar overnachten en de volgende dag verder naar huis rijden, waar ze ook weer veilig aankomen.

Ook het thuisfront laat van zich horen. Onze oudste kleindochter heeft het zwemdiploma-zilver gehaald en gaat nu op voor goud en wat verder nog mogelijk is.

Dinsdag 23 september gaan we weer naar Boedapest om enkele toeristische gebouwen te bekijken, o.a. het Heldenplein.

Er is hier een herdenkings-bijeenkomst en er worden kransen gelegd.

In de bus ontmoeten we Ruth, de vrouw van Kornel, die ons heeft vertaald. Zij geeft les op school van 11 tot 5 uur. Zij moet, net als Palma destijds, zelf voor materiaal zorgen, tot toilet papier aan toe..

Dan gaan we onze terugreis voorzien van gereserveerde zitplaatsen. De beambte die ons helpt zegt: Ik kan jullie nog 2 plaatsen, 1^e klas, aanbieden. Dat kost 6 Euro. Als hij na enkele minuten dit voor ons wil vastleggen, zijn de gereserveerde plaatsen echter net weg.

Dat zou betekenen, dat wij van Boedapest naar München moeten staan, gedurende 8 uur. Dat wil de beambte ons niet aandoen en hij neemt alle tijd; kijkt alles nog eens goed voor ons na. De enige plaatsen die hij nog voor ons kan boeken zijn 2 plaatsen in de Businessclass. De kosten zijn 30 Euro. Nou, dat moet dan maar; vier fauteuils in een afgesloten cabine. Daar hebben we nog nooit in gezeten.

Woensdag 24 september komen Alicia, Tünde, Otto en nog een zuster en broeder om 10 uur hier om de tassen met kleding e.d. op te halen en mee te nemen naar Roemenië.

We spreken elkaar ongeveer een uur en we vragen wat er komende winter nodig is. Er zijn 6 gemeenten en elke gemeente heeft voor de komende winter hout nodig.

Eén vrachtwagen vol hout kost € 500,--. Ze verdelen dat eerst over de zes kerken en als het op is, bestellen ze opnieuw een vrachtwagen vol.

Jozef, één van hun voorgangers, die ernstig ziek is, moet van de dokter weer aan de chemo. De eerste kuur heeft niet geholpen. Het gezwel is niet gegroeid, maar is ook niet afgenomen. Hij wilde niet nog een kuur, maar de dokter vindt het wel nodig, dus doet hij het toch maar.

Jimmy, een andere voorganger is erg zwak, maar doet z'n werk wel. Hij heeft een e-bike van de gemeente gekregen om fietsend alle zes gemeenten te kunnen bezoeken.

Voordat ze weggaan bidden we voor het team, voor Jozef en Jimmy en doen ze daarna uitgeleide naar Roemenië. We hebben Alicia geld gestuurd om hout te kopen en ze heeft dat ontvangen en daarvoor reeds bedankt.

Op donderdag 25 september gaan we naar Tatabánya. Jaren geleden spraken en zongen we ook altijd in deze gemeente.

We hebben nu een tocht gemaakt in de bergen naar het beeld van een grote vogel.

Een gele bus zou ons naar boven brengen, maar

35 jaar lang hebben we dat van een afstand gezien. Nu waren we er dichtbij. 447 traptreden heen en weer terug. Het mag een wonder heten, dat deze oudjes dat hebben volbracht.

We horen van Palma, dat haar broer Jénó twee keer een hartstilstand heeft gehad en in het ziekenhuis heeft gelegen. Hij is nu al weer 2 weken thuis. Hier liggen nog een aantal zakken met kleding voor hem.

Vrijdag 26 september is Székesfehérvár aan de beurt. Elk jaar waren we hier bij de dakloze mannen en vrouwen en enkele keren in de gevangenis. Als we al die plaatsen weer zien, geeft het ons grote dankbaarheid voor wat wij in de tijd die achter ons ligt hier konden doen. Janneke omarmt elk jaar even dat mooie koperen beeldje.

Zaterdag 27 september trouwt de dochter van het voorgangersgezin. Ze zijn druk bezig met alle voorbereidingen en wij willen ze nu niet voor de voeten lopen.

Wij zijn deze dag op uitnodiging van Palma en haar dochter naar Boedapest gereisd. We worden afgehaald door, jawel, Jenó. Jenó en Palma laten ons daar de grote markthallen zien. Prachtig!

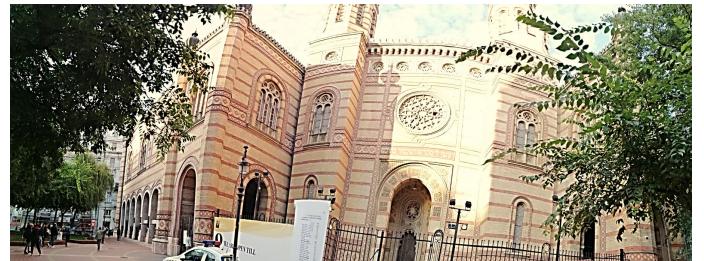
Ancsa brengt ons nog een prachtige bruidstak, die bij de bruiloft op de tafel lag. Nu ligt hij hier bij ons op de tafel.

Ook bezoeken we ter bemoediging het gezin van Janos Balog uit Oekraïne.

Toen ze hier waren hebben zij de gekregen hulpgoederen en speelgoed voor de kinderen al meegenomen.

Godzijdank is Janos gestopt met de koop van een grondstuk. We bidden hier voor Janos en zijn gezin. Tegen half vijf meldt de dochter van Palma zich.

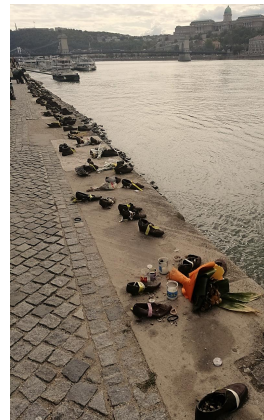
Zij laat ons al wandelend, de Joodse wijk zien met Synagogen. In totaal 3. De grootste Synagoge van Europa staat hier in Boedapest. Het is op één na ook de grootste van de wereld.

De wandeling eindigt bij een eethuis, waar Jenó ons allen trakteert op een warme maaltijd. Daarna brengen Jenó en Palma ons weer naar Tordas en nemen de zakken met kleding voor de zending van Jenó mee.

Zondag 28 september zitten we hier in de samenkomst, terwijl Kornel de prediking heeft. We hebben 's middags rust om bij te komen van alle indrukken, die we hier opdoen.

Maandag 29 september gaan we weer in bus en trein naar Boedapest. Ik wil graag nog één keer naar Margarethaeiland met die mooie fontein.

We gaan eerst langs de Donau, waar we een gedenkteken bekijken. Allemaal schoenen van Joodse mensen. Deze Joden konden niet meer op transport. Daarom moesten 60 gezinnen hun schoenen uittrekken. Toen werden ze allemaal dood geschoten en vielen in de Donau. Een ontroerend gezicht.

Op 30 september bezoeken we onze eerste tolk, Vali Kirkner in Velence. Ruim 30 jaar heeft ze ons in de diensten vertaald. Zij bracht ons door heel Hongarije op verschillende plaatsen, waar we vele jaren samenkomsten hebben gehad. Zij zijn nu ook met pensioen.

Ze had een heerlijke aardappelschotel voor ons klaar gemaakt. We hebben 's middags heel wat belevenissen uit die afgelopen 30 jaar opgehaald; veel gelachen om de fijne dingen, We kunnen al die jaren niet wegpoetsen maar we mogen met dankzegging alles herinneren.

Woensdag 1 oktober gaan we 's morgens met de bus naar Martonvásár voor de laatste inkopen.

We wandelen in het park bij het kasteel waar we 25 jaar geleden getuige waren bij een filmopname over Beethoven. Overall groenten en fruit, want het is oogstfeest. We zien hier een grote pompoen van 832 kg.

's Middags hebben we een afspraak met 2 gezinnen, de eerste om 16.15 uur en om 17.30 uur de tweede. Deze gezinnen krijgen van St. Manna geregeld een levensmiddelenpakket. Nora gaat met ons mee voor de vertaling. Voor alle kinderen hebben we veel snoepgoed bij ons en kleine presentjes.

Het gezin met vier kinderen, woont alleen op een berg. Zij bewonen een klein huisje. De man des huizes heeft zelf een bedrijfje en bouwt zelf zijn huis.

Het andere gezin bestaat uit een vader en moeder, een getrouwde zoon met zijn vrouw en 2 kinderen. Alle zigeuners. We spreken buiten met hen. Zij komen niet in de samenkomst.

Donderdag 2 oktober, de laatste dag hier. We gaan nog een keer naar Székesfehérvár om nog iets voor het meisje, uit het eerste gezin te kopen. We gaan met de bus naar Velence en wie stapt er onderweg in. Ánnkö!

Voor haar hebben we 30 jaar geleden haar inreisvisum betaald vanuit Roemenië naar Hongarije en in onze auto kreeg ze verkeer. Ze is inmiddels oma. 10 jaar geleden zagen we haar voor het laatst.

Vrijdagmiddag 3 oktober reizen we al naar Boedapest Keleti, waar we de nacht zullen doorbrengen.

Donderdagavond hebben we reeds afscheid genomen van het gezin van Laci en Ancsa, en bedanken hen voor alles dat zij voor ons deden.

We reizen met de bus vanuit Tordas naar Martonvásár en dan de trein naar Boedapest. We kijken waar we morgen langs moeten lopen en welke metro we moeten hebben. Alles van tevoren bekeken.

We zijn die zaterdag, 4 oktober, al vroeg op. Om 6.30 gaat de deur van het hotel open en wij glippen er door naar de metro. Daar is alles gesloten. Geen metro, dan maar een bus. We vragen iemand, die ons bus 80 wijst. Die staat klaar en dichterbij gekomen, rijdt hij voor onze neus weg. Dan maar de volgende. Om 7 uur zijn we op het station Keleti bij de trein naar München. Zoals u eerder hebt kunnen lezen reizen we nu naar München, businessclass.

We reizen nu in omgekeerde volgorde weer naar huis en genieten van de prachtige uitzichten, die aan ons voorbijtrekken. We zitten ruim 8 uur in de trein naar München, en daar stappen we over in de trein naar Hannover. Daar aangekomen spoeden wij ons naar de trein naar Herford. Door alle achterliggende vertragingen is die weg.

We gaan naar de informatie en vragen hoe we naar Nordhorn kunnen reizen. Nee dus. Er gaat geen enkele trein meer naar Nordhorn of Bad Bentheim. Waar moeten we dan slapen, op het perron? De beambte heeft een oplossing. De Deutsche Bahn schenkt ons gratis een slaapplek met ontbijt. Fantastisch, wat wordt er toch voor ons gezorgd!

We doen nu rustig aan en nemen de sneltrein naar Bad Bentheim. Geen zitplaats. We vervoegen ons weer bij dezelfde beambte. Die

kan ons ook geen zitplaats geven. Alles is vol i.v.m. het oktoberfeest. We zoeken zelf als de trein aankomt en vinden zowaar 2 plaatsen in de 1^e klas. Als we de bagage binnen hebben vertrekt de trein, maar onderweg veel vertragingen.

In Bad Bentheim is de trein naar Neuenhaus weg. 1 uur wachten en uiteindelijk komen we om 15.40 in Neuenhaus aan waar onze zoon met onze auto staat. Dankbaar voor het eten, dat onze schoondochter ons geeft en dan naar huis. Einde van het Hongarije-avontuur.

DANKWOORD

Al onze dank gaat uit naar onze Heer Jezus, die ons al deze drie maanden heeft bewaard en geleid door Zijn Heilige Geest.

Laci en Ancsa, dank dat we gratis in jullie prachtige vakantiehuis mochten wonen. Jullie hebben ons een prachtige tijd bezorgd.

Ook Jenó, Palma en haar dochter, dankjewel voor alle bijdragen, o.a. in de Joodse wijk.

Bertus en Thea, dank dat jullie alle kleding met de auto en de aanhanger hier hebben gebracht.

Dank aan allen die gebreid, kleding hebben gebracht en hun gaven hebben gedoneerd.

Dank aan alle broeders en zusters in Hongarije, die voor ons gezorgd hebben.

Al met al zagen deze weken er heel anders uit dan wij gepland hadden. Kiskonmaisa ging niet door bij gebrek aan vervoer en vertaling. Op de zaterdagen waren er bruiloftsfeesten, zodat die voor ons ook afvielen. Maar we hebben er vrede mee hoe alles is gegaan.

Gods Zegen en een lieve groet van ons beiden en tot ziens.

Janneke en Wim